

Zurgălăul

Nicolae Labiş

Fulgi uriaşi deasupra ţării cad,
Pe băragane vânturile tipă,
Somn neclintit de iarbă şi de brad
Învăluieşte munţii sub aripă.
Cu clinchete zglobii din dunga văii
Răsună zurgălăii argintii;
S-apropie de geamuri zurgălăii
Certându-se cu glasuri de copii.
Întregi, întinderile ţării mele
De sunete voioase se cuprind
Şi împleteşte glasuri subţirele
Acest şăgalnic, aşteptat colind...

Târziu, când zarea-n zori sticlea brumată,
Un zurgălău mai răsună stingher,
Poate-un copil întârziat de ceată
Şi-mpleticit printre nămeţi, prin ger,
Suna c-o nefirească dăruire,
Împrăştiindu-şi clinchetele-n stol...
Pălind, cuprins de-o veche amintire,
Am stat cu ochii duşi pe geam, în gol.

...Eram firav, parcă bătut de vânt,
Iar tata dus în marşul surd, de chin,
Poate-n tranşeu, ori poate în mormânt,
Oricum departe, în pământ străin.
De groaza avioanelor, prin sate,
S-au tras peste ferestre foi de cort.
Orbeau ferestrele întunecate
Ca într-un sat de multă vreme mort.

O cetină c-un fir de lumânare
Şi c-o mărgică smulsă din suman
Vestea că, pe vântoase reci, călare,
Din viaţa noastră-a mai trecut un an.
Zăvozii nu lătrau în băătăură,
Ci scheunau cu vântul pe sub uşi.
Flăcăii nu mai ajungeau să ure
Pe la fereşti, de unde erau duşi.

Plutea încremenită o tăcere...
Nici urători, nici câini, nimic, pustiu,
Când, deodată, ca o adiere,

Cu glas scâncit, tremurător și viu,
S-a auzit un zurgălău cum sună
Îndepărtat, cum sună subțirel,
De parcă nopții ar fi vrut să-i spună
Durerile știute doar de el.

Se auzea de undeva, din vale,
Și vântul îneca în răbufniri,
Parcă plângea încet metalul, moale,
În palmele-nghețate și subțiri.
Și mama sta așa cu fața udă,
Cu gândul dus la tata, ascultând
De unde-i el, nu poate să audă
Și poate nu va auzi nicicând,
Că poate-acolo, în această clipă,
Învăluită-n viscol uriaș,
Vreo pasăre de noapte, rece, țipă
Lângă bocancii aspri de ostaș...

Am ascultat până spre dimineață
Cu fruntea rezemată de ușor
Și mama și-a dus palmele la față
Și mi-a părut că râde-ncetișor.
Îl auzeam la geamuri și la ușă,
Afară, undeva în infinit...
Cutremurat de friguri și de tusă,
În clinchetele lui am adormit.

.....
E Anul Nou. Știam noi ce mâine fi-va
Și ce-o să mai aducă anul nou?
Un zurgălău stingher din nou porni-va
Prin sate durerosul lui ecou?

Voi, oameni ai pământului, uitarea
S-a așternut pe sânge, scrum și fier?
N-ați cunoscut ce-nseamnă așteptarea
Și ce înseamnă-un zurgălău stingher?

- Am cunoscut cu toți durerea ce e.
Avem la masă câte-un scaun gol.
Să n-aibă somn și-n tihnă să nu steie
Ei, alchimiștii noului pârjol!

Nicicând noi nu vom îngrășa ogoare
Așa cum ei ne văd în visul lor,
Prin bălării de foc, nimicitoare,
Sub pălării de foc, nimicitor.

POEZII ONLINE

Sculați, voi, boieri mari, s-arată zorii,
Voci tragice pe vânturi se aprind.
Trezii-vă, vă vin colindătorii,
Acuzatorii, asprul lor colind.